

IV 6'
Hjörnd

Tryckeri S. Åberg.
af Törfr.

**Renskrifning, Korrekturläsning, samt
Öfversättning** från franska, tyska, engelska, fin-
ska, danska och norska språken verkställes fort och
billigt.

Beställningar emottagas Michaelsgatan N:o 1 i
Skobutiken.

Helsingfors Dagblads tryckeri, 1879.

Poetiska Preludier

af

G. S.

Stån upp på dessa pappersblad
«Min hjärnas murkna invalider!»
Stån upp att skyldra uti rad
Och vitnen högt hvad skalden lider.

Se morsk ut.

Man skrifvit så mycket på prosa och vers
 Om rättaste sättet att lefva i världen,
 Om vänskap man språkat, om kärlek, kommers,
 Ja, ock om fördärfvet af lyxen och flärden,
 Lappri! Se morsk ut som själfvaste f—n
 Så fångar du lyckan endera da'n.

Naturen dig gifvit en hjärna så trång
 Att intet ur visdomens brunn du kan hålla
 Däri. Stor sak, — det ju kan hända en gång
 Att du som genie vill bland människor gälla,
 Se morsk ut min vän som själfvaste f—n,
 Du blir nog ett snille endera da'n.

Du kanske på tiljan vill göra furore
 Såsom debutant och förtjusa publiken.
 Den konsten är icke så svår som man tror
 Ifall man blott kunde nedtysta kritiken;
 Se morsk ut och skrik som själfvaste f—n,
 Så blir du en konstnär endera da'n.

Om kärlekens låga ditt hjärta har tändt
 Och om för en korg af den sköna du rädes,
 Ifall dina kol du förgäfves har brändt,

En gynnad rival af din ofärd då glädes,
 Se morsk ut ändå som själfvaste f—n,
 Och flickan du kniper endera da'n.

Om björnarne trumma för hårdt på din dörr
 Med rådsturättsutslag, reverser med mera,
 Min vän, var blott munter och kry såsom förr,
 Ryt åt dem «zum Henker» — låt dig ej genera:
 Var lugn, se morsk ut som själfvaste f—n
 Så blir du nog kvitt dem endera da'n.

En tjenst du vill söka, fastän din kamrat
 Som äldre i verket har flera meriter;
 Att bocka och krypa var aldrig för lat,
 Ty ryggbastet sällan förgäfves man sliter
 Bland *likar* var morsk som själfvaste f—n,
 Så blir du nog statsråd endera da'n.

Omsider när sist du har hunnit ditt måt
 Och mannen med lien dig tvingar sig följa,
 Då maskarne frossa i fred på din bål
 Din själ dricker glömska invid Lethes bölja,
 Se morsk ut på färden som själfvaste f—n
 Så uppnår du himlen endera da'n.

Åbo i mars 1876.

Vårtankar.

Finska vikens vågor fria svalla
 Åter emot våra stränder,
 Fulla sjömän re'n vid hamnen tralla
 Kommande från söderns väna stränder;
 Marken klär sig i sin högtidsskrud,
 Smyckad brokig som en blomsterbrud.

Hvilket hvimmel! greker, lutheraner,
 Svenskar, danskar, norrmän, sköna ryskor,
 Hyggligt folk och fennomaner,
 Små koketter, tjusande fransyskor,
 En och annan trumpen engelsman
 Utí „Espis“ stimma om hvarann.

Och i Kaisaniemis sköna lunder
 Härligt näktergalens sänger ljuda,
 Klingande som toner af Neruda.
 Öfver Tölövikens lugna våg
 Ilar hastigt fram ett järnvägståg.

Liksom stjärnehimmels klara lågor
 Skimra stundom för mitt tjusta öga
 Norra hamnens sköna silfvervågor,
 Där de gröna holmars stränder löga.
 På graniten tronar Sveaborg,
 Finlands forna värn i nöd och sorg.

Uppå Djurgårdsbergets sköna branter
 Sig å nyo ur sin aska höjer
 Skogomsluten omkring alla kanter
 „Alpens“ hydda, där sig bäcken böjer
 Genom dalens unnangömda famn
 Ned till Djurgårdsvikens stilla hamn.

Men bland stadens kvalm och stensurader
 Ängsligt blir i längden dock att vara;
 Och vid dessa raka esplanader,
 Vid „Kapellets“ källarsalar rara
 Mätt sig mänskan känner inom kort
 Och till andra näjder längtar bort.

Långt från stadens torg och gators hvimmel
 Skyndom till naturens gröna salar,
 Där i skogssjön speglas en blå himmel
 Och „där friden bor bland berg och dalar.“
 Uti bygdens unnangömda ro
 Vi bland kor och kalfvar skola bo.

Er jag saknar Bachi tempelsalar
 Ta'n min hälsning mot I Djurgårdslunder,
 Och I glädjens mångbesjungna dalar,
 Där jag svärvat många midnattsstunder —
 Ur mitt kvalda hjärtas djup en gång
 Eder egnar jag en afskedssång.

Nyland.

(Melodie: «Rule Britannia».)

Vid skummig sjö, vid stormrördt haf,
 Där emot stranden bränning bröt,
 Där är min faders gömda graf,
 Där satt jag i min moders sköt.
 Hell Er, Nylands gamla berg
 Hell dig folk med kraft och märg.

Ur havets djup, ur stormrörd våg,
 Ur skummet höjer sig en strand;
 Dit styrde vikingar sitt tåg
 I fordoms tid från Svea land
 Hell Er o. s. v.

Den vilde lappen med sin hjörd
 Nu öfvergaf sitt gamla tjäll,
 Och flydde långt till klippig nord,
 Till Thules bistra höga fjäll.
 Hell Er o. s. v.

Af Asars vidtberömda stam
 Sen växte upp en härlig stam,
 Som ljusets fanor förde fram
 I strid för svenska språkets rätt.
 Hell Er o. s. v.

Om våren lunden klär sig grön
 Och Necken spelar i sin sal,
 Och sången ljuder fri och skön

I Nylands bygd från dal till dal.
Hell Er o. s. v.

Och svenska språkets friska ton
Än klingar uti Nylands bygd,
På hafvets strand, på öde mon,
I låga fiskarkojors skygd.
Hell Er Nylands gamla berg,
Hell dig folk med kraft och märg.

Ode till bränvinet.

(Imitation efter Fr. von Schillers «Punschlied».)

„Vinet människan förnöjer“
Syrach sade ju en gång.
Därför må du sorgen jaga
Bort med vin och munter sång.

Vinet ädla tankar föder
Uti misanthropens bröst,
Under hårda tider oftast
Ålderdomens sista tröst.

Uppå Alpens fria höjder
Vid Salernos blomsterstrand
Och på Spaniens sköna slätter
Är vinrankans fosterland.

Men den dyra plantan trifyes
Icke i vår kalla nord,

Här blott växer „rena rågen“
Uppå Finlands gamla jord.

Mänskoanden ej med lite
Nöjes i sin stolta kraft,
Har så pressat Aqua vitæ
Utaf rågens rena saft.

Till Mathilda

den 14 Mars 1879.

Värliga vindarne hviska
Löften om hopp och om tro,
Lärkan i rymden han sjunger
Sånger om frid och om ro.
Sorgliga tankarne vika
Unnan för kärlekens magt,
Och uti hjärtats små kamrar
Friden sin boning förlagt.

Tidens oroliga böljor
Hastigt de skynda framåt;
Mot det oändliga målet,
Hejdlöst de ila sin stråt.
Men uti minnenas tempel
Vårda Mathilda din skatt,
Kärlekens blomster förhärjas
Hvarken af död eller natt.

Till mitt drömda ideal.

Du fåfängt sköna flicka
Försöker fly för mig
Hur ödet än må skicka
Skall jag nog finna dig.

Jag ser i ljusets lågor
Ditt ljufva ögas glans,
I vikens väna vågor
Och ætherns stjärnedans.

Om jag i himlen vore
Och *du* ej funnes där,
Jag genast åter fore,
Till himlen där *du* är.

Du fåfängt sköna flicka
Försöker fly för mig,
Hur ödet än må skicka
Skall jag nog finna dig.
